

Поетична свіча пам'яті «Герої не вмирають!»

Мета: вшанувати пам'ять героїв Небесної сотні, прищеплювати любов до Батьківщини, виховати патріотичну свідомість, розвивати бажання стати гідними громадянами України.

Оформлення: Стіна пам'яті Небесної сотні (Прапор України, написи «Герої не вмирають», список прізвищ героїв з фото), стіл, на столі вишитий рушник, ікона Божої матері, свічка, квіти з чорною стрічкою.

(Фоном звучить пісня Олега Вінника «Молитва за Україну»)

Учитель. Сьогодні ми зібрались аби вшанувати пам'ять Небесної сотні, пам'ять загиблих під час Єврореволюції, Революції гідності, як її називають у народі. Єврореволюція – це національно-патріотичні акції протесту в Україні, передусім проти корупції, соціальної нерівності, свавілля правоохоронних органів та сил спецпризначення, а також на підтримку Європейського вектора зовнішньої політики в Україні.

Ведучий 1. Поетична свіча, приурочена пам'яті Небесної сотні і всіх загиблих на сході України оголошується відкритою.

(Гімн України)

Ведучий 2. Протести почалися 21 листопада 2013 року як реакція на рішення Кабінету Міністрів України про призупинення процесу підготування до підписання Угоди про асоціацію між Україною та Євросоюзом і значно поширилися після силового розгону демонстрації у Києві вночі 30 листопада. Під час протестів відбувалися мітинги, демонстрації та студентські страйки.

Ведучий 1. 80 днів і ночей... Тривожних, заплаканих і вимолених... Нерівною була ця боротьба. Влада, сила і гроші – проти гарячого серця. Зло – проти добра. Куля – проти мрії.

Ведучий 2. За цей короткий проміжок часу ми прожили цілу історичну епоху. Три місяці, залишивши свої родини, тисячі людей стояли на вулицях, день і ніч, у морози, заради одного – щоб домогтися свого, щоб їхній біль хтось почув. Це було схоже на якийсь страшний сон.

Ведучий 1. З початку Майдану за офіційними даними загинуло близько 100 протестуючих, поранено більше 2000, серед них двоє – громадяни Польщі, а кількадесят осіб зникло безвісти. Загальна кількість постраждалих біля 2,5 – 3 тисяч чоловік. Серед них 136 журналістів, які виконували свої професійні обов'язки.

А сотню вже зустріли небеса.
Летіли легко, хоч Майдан ридав.
І з кров'ю перемішана сльоза...
А батько сина ще не відпускав.
Й заплакав Бог, побачивши загін
Спереду сотник, молодий, вродливий,
І юний хлопчик в касці голубій,
І вчитель літній – сивий-сивий...
І рани їхні вже не їм болять...
Жовто-блакитний стяг покрив їм тіло.
Як крила ангела, злітаючи назад,
Небесна сотня в вирій полетіла...
(Відеокліп Павла Табакова «Небесну сотню, Господи, прийми...»)

Ведучий 2. 21 лютого 2014 року на Майдані відбулося прощання із загиблими повстанцями. У жалобних промовах їх назвали «Небесною Сотнею». Під час прощання із загиблими зі сцени Майдану звучала пісня «Гей, пливе кача...».

(Фоном звучить пісня «Гей, пливе кача...»)

Учень 1. Тюрми заповнили протестувальниками, людей заарештовували просто на вулицях, били жінок і старих. Розбивали голови журналістам, стріляли у медиків. Люди зникали безвісти. З них знущалися: роздягали догола, обливали водою, ставили навколішки і змушували співати «Гімн України» обличчям до землі.

ДОЧЕКАЙСЯ МЕНЕ

Дочекайся мене на світанку
І не думай про сум та біду.
Як почувеш ти пісню повстанську,
Знай – я з хлопцями з бою іду.

Зустрічай мене в щирі обійми,
Поцілунками душу зігрій...
Знову Неньці нав'язують війни,
Скоро нам повертатись у бій.

Не хвилюйся, ти там у безпеці.
Не дай місця сльозі у очах,
Бо на захисті, з вірою в серці,
Патріоти у дружніх рядах.

Дочекайся, кохана лебідко,
Всю тривогу сховай в молитви...
Принесу тобі радісну звістку
І букет квіточок польових.

Роман Хованець

Ведучий 1. Усе це, щоб приборкати, щоб посіяти страх. Покору. Змусити до мовчання, рабського плазування перед владою, міліціонером, прокурором, суддею. І жоден з політтехнологів не зауважив у ті дні основного: чим сильніше затягували зашморг диктатури і страху, тим спокійнішими ставали обличчя людей. Дух, отой непоборний і невловимий дух свободи, переданий предками, – прокинувся, кликав лише вперед. Уже капітулювали політики, але прості люди не відступали.

Ведучий 2. В один день, тисячі стали солдатами свого народу. Звичайні мирні люди. Інтелігентні, жартівливі, люблячі. Інженери, водії, вчителі, колишні військові, безробітні, студенти, учні. На протилежних сторонах барикад стояли родичі, друзі...

Не шукайте таємного змісту,
Просто доля, мов карта лягла:
Двоє хлопців зібралися в місто
Двоє хлопців з одного села.
Незіпсовані, сильні, красиві,
Їм обом ще нема й двадцяти,
Їхні мами ще зовсім не сиві.
Їх просили себе берегти...

І шляхи їх згубились в тумані,
Різні долі, як різні пісні...
Хто ж міг думати, що – на Майдані,
Знов зустрінуться раптом вони.
Як від повені вруниться річка,
Так зіткнулись – очима й чолом.
Та в одного в руках єврострічка,
А на іншому – чорний шолом.
Двоє хлопців спізнались одразу
І від подиву вклякли немов.
Перший знав тільки волю наказу,
Другий з власної волі прийшов.
І дивились – не те щоб привітно,
Але злоби не знала душа,
Та між ними в ту мить непомітно,
Вже лягла неприступна межа...
І запахло в повітрі війною,
І накрила Хрещатик імла.
Та між тою й цією стіною –
Двоє хлопців з одного села!
І у темному мороці ночі
Ніби промінь з небес зазорів, –
Їм згадалися мамині очі
І прощальні слова матерів:
«Там іконка в кишені сорочки,
Матір Божа на щастя лежить...

Бережіть себе в світі, синочки,
І Україну свою бережіть!
І ніколи нікому не дайте,
Щоб земля наша кров'ю спливла,
Пам'ятайте про це, пам'ятайте!!!
Ви ж бо хлопці з одного села!»

Ведучий 1. Кожен із цієї Небесної сотні, як і ми з вами мали свою сім'ю, батьків, друзів, захоплення, свої симпатії і свої невідкладні справи. Але поклик їхньої душі саме в цей час призвав їх до боротьби за вільну, демократичну, чесну Україну.

Мамо, я живий, лиш закриті очі....
І серце не б'ється, не вирує кров...
Ти тільки не плач, знай – всі дні і ночі
Я буду поруч – в грудях, де живе любов!
Ти пробач мене, мамо, за гіркі сльози,
За ту біль, і той жаль, що я наробив.
Я ж хотів лише миру, добра і свободи...
А мене за це ворог безжалісно вбив.
Не жалій, моя нене, що я не вернуся,
Не кляни ворогів! Нехай судить їх Бог!
Я для тебе сьогодні з небес посміхнуся,
Ти лишень свої очі здійми до зірок!

(На фоні пісні «Мамо, не плач. Я повернусь весною...»)

Ведучий 2. «Промені гідності» в пам'ять про Небесну сотню здійнялися в небо над вулицею Інститутською та пагорбом біля Жовтневого палацу. Саме там рік тому внаслідок масових розстрілів полягли більшість загиблих активістів Майдану, наймолодшому з яких було 17 років. Ці промені символізуватимуть кожного з героїв. Вони стали не просто променями, а стовпами гідності, що тримають на собі небо.

Пливуть гроби по морю, як човни –
по морю рук, по морю сліз і гніву.
Пливуть в човнах розтерзані сини
на хвилі молитов і переспіву.
Так ніби в жилах замерзає кров,
а потім б'є у скроні голос крові
за тим, хто тихо жив, а відійшов
у дзвонах слави праведним героєм.
Пливуть човни, гойдає кожну лодь
людська долоня, тепла і тремтяча,
човнами править втишений Господь,
а серце розривається і плаче.
І кожна мати плаче, і пече
їй кожна рана у чужого сина.
Стоїть Майдан братів – плече в плече
і разом з ним ридає Україна.
Нехай же вам, герої, віддає
Святий Петро ключі від того раю,
де убієнний ангелом стає,
бо він герой. Герої не вмирають.
Герої не вмирають. Просто йдуть
з Майдану – в небо. В лицарі – зі смерті.
Пливуть човни. Пливуть човни. Пливуть...
Героєм слава – вписано у серці.

Ведучий 1. Ми закликаємо вас сьогодні згадати у ваших молитвах усіх Героїв, які поклали свої голови за наше майбутнє. Хай пам'ять всіх невинно убитих

згуртує нас, живих, дасть нам силу та волю, мудрість і насагу для зміцнення власної держави на власній землі. У жалобі схилимо голови. Вони згасли як зорі.

Ведучий 2. Рік по тому – а воно все стоїть перед очима. І від цього вже ніде не дінешся. Бо так, саме тоді, ти проріс з граніту, вибрався з бруківки на Божий світ як українець, як вільна людина... а з тобою проросла ціла нація!

Ведучий 1. Це День Всеукраїнської Гідності. Це день кожного, хто пройшов цей революційний шлях і йде ним надалі. Це мій день, це ваш день. Це – твій день, Україно!

Ведучий 2. Героям Майдану, які загинули за світле майбутнє України, присвячується хвилина мовчання.

(Хвилина мовчання)

Ведучий 1. Велика перемога маленьких людей. Людей з гарячими серцями і мужніми душами. Перемога кожної людини, яка стояла на майданах, передавала гроші у церквах, їжу чи одяг, плакала чи молилася. Цього разу ми заплатили за цю перемогу велику ціну – щонайменше сто життів.

ДАЙ МИРУ ГОСПОДИ...

Цього року, не було в Україні теплого літа,
Цього року, не було в Україні яскравої осені,
Цього року, якось надто похмуро і холодно
Сльозами покрита Україна, а не росами,

Вона розбита й розчарована але нескорена,
Вона заплакана й засмучена, але нездолана,
Вона за власну незалежність готова боротися
Хоч сльози болю із очей у неї котяться,

Так хочу крикнути в весь голос: «Досить вистрілів!»

Я хочу миру на землі і неба чистого,
Щоб в моїй рідній Україні все владналося

І з неба сонце щоб усім нам посміхалося,

Тривожно зараз у душі і серцю боляче,

Там гинуть люди на війні, лунають постріли,

Я дуже хочу аби все це припинилося

І та війна, страшна війна та, закінчилася,

Вже вкотре у рядках своїх звертаюся: «Господи,

Дай миру рідній Україні, миру й спокою

І збережи життя усім, хто зараз бореться

За Україну, за людей, дай миру Господи».

Марія Скочиліс

Ведучий 1. 24 лютого 2014 року Верховна Рада України прийняла Постанову про призначення звання Героїв Небесної Сотні посмертно з метою визнання їхньої слави на сотні віків у майбутньому.

Ведучий 2. Події Революції Гідності та війни на сході України сколихнули весь світ, не залишили байдужою жодної душі. Люди висвітлюють свої почуття через картини, пісні, вірші.

Я йду на смерть, а ти не плач за мною,

Я йду, щоб ти не бачила війни.

Якщо помру, згадай мене сльозою,

І я прийду... в твої щасливі сни...

– Не йди, прошу, побудь іще, благаю...

І вже немає сили підвестись...

Чи ще хоч раз побачу?

– Я не знаю...

Та ти чекай, май віру і молись...

Не плач, прошу, нічого не змінити...

Мій час настав, покликкала війна...

Я маю рідну землю захистити,

Вона ж у мене як і ти - ОДНА...

– Мій любий, доки серце в грудях б'ється

За тебе буду Господа молити...

Моя любов до тебе озоветься

І від ворожих ГРАДів захистить.

... Тепер він там, де спокою немає,

Де смерть своїми залпами гримить...

Вона ж щочасі молиться й чекає,

І вірить... і продовжує любити...

Мамо, не плач, не хочу бачити твої сльози,

Нашу війну покривають вже люті морози,

А я згадую, мамо, твої слова у дорогу:

«Синку іди, борись, здобудь перемогу»

Мамо, нас таких є дуже багато,

А ти там попідуйся за тата,

У нього серденько хворе, а у тебе душа,

Господи коли скінчиться війна?!

Мам, я не можу, вже сил не хватає.

Але український дух він не зламає!

У мене синьо-жовта кров у венах тече,

І ворог від мене не втече! Не втече!

Все, мамо, пора спати, завтра знову у бій,

Треба захищати народ свій,

Треба боротись за рідну країну,

За тебе, за батька за всю Україну.

Захисникам України!

Вчора жив ти у мирній країні,

А сьогодні в руках автомат,

Хлібороб у десятім коліні,

Захисник України, солдат!

Вчора в полі зерно ти віяв,

І не знав ти, що задрить брат,

Про майбутнє держави мріяв,

Захисник України, солдат!

Вчора діти стрічали: «Тато!»,

І кричали: «Ти кращий із тат»,

І все ближчала зустріч із катом,

Захисник України, солдат!

Вчора був ще щасливий ранок,
Вчора дім процвітав і сад,
А сьогодні прийшли росіяни,
Й лиш на тебе надія солдат!

Вчора жив ти у мирній країні,
Хлібороб у десятім коліні!

Не плач, кохана, чуєш, я живий.
Не міг тобі раніше подзвонити.
То був страшний, запеклий, довгий бій,
Та ми не мали права відступити.

Скажи хоч слово, мила, не журись.
Утри сльозу й нарешті посміхнися,
А ще молись, за нас усіх молись.
І матері від мене поклонися.

Цілуй дітей і батькові привіт,
Скажи, його «Кобзар» тепер в нагоді:
Ми з хлопцями завчили «Заповіт»,
Під обстрілом читаємо відтоді.

Пробач, ріденька, знову мушу йти.
І не питай, куди тепер рушаю.
Мене чекають прокляті світи,

Коли вернусь я й сам уже не знаю.

Вона в сльозах стискає телефон,

Пусті гудки, в душі гроза лютує.

Та він живий, то був поганий сон,

Її любов його, таки, рятує!

А він десь там, де небо у вогні.

Боронить свою землю від навали.

Він вже давно не лічить ночі й дні,

Він робить все, щоб ми війни не знали!

Утікайте, москалі, з української землі,

Забирайте автомати і вертайтеся до хати.

Це є наш родинний дім і не місце тут чужим.

Ми вас навіть не лякаєм, так, культурно виганяєм.

Якби ви знали до кінця, чим дихає земля оця!

З могил тут мертві можуть встати, щоб Україну захищати,

Тут душі славних козаків, всіх наших прадідів, дідів

Повернуться назад із неба, як виникне така потреба.

Жінки і діти тут повстануть, за Україну грудьми встануть,

Тут ріки вийдуть з берегів, щоб потопити ворогів,

На захист нашого народу тут стане Бог і вся природа,

І кров'ю скраплена земля, і не допустить москаля.

Запам'ятайте, злії люди, земля ця вашою не буде,

Її ми в силі захистити від вас, московської бандити.

Ми, українці, не раби, не завойовники, як ви,
У нас є гідність, честь, ідея, ми в бій готові йти за неї.
У нас мета одна-єдина – велика, сильна Україна!

Ведучий 1. Спочивайте з Богом і вічна пам'ять, наша Небесна Сотне, наші герої.
Пам'ять про вас ніколи не помре у наших серцях! Слава Україні!

Ведучий 2. Поетична свіча, приурочена пам'яті Небесній сотні і всіх загиблих
на сході України оголошується закритою.

(Гімн України)

Ведучий 1.

А знаєте, війна колись закінчиться

І з часом відбудуються міста,

Але ніколи більше не повернуться

Всі ті, кого забрали небеса...

Ведучий 2. Тисячі людей ідуть на Майдан віддати шану Героям Небесної Сотні,
запалюють свічки і ставлять квіти. Здається, що всі квіти Землі перенеслися на
Майдан. Оживає Майдан – оживає Україна.